

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
מצא שטרי חוב, אם יש בהן אחריות נכסים - לא יחזיר, שבית דין נפרעין מהן. אין בהן אחריות נכסים - יחזיר, שאין בית דין נפרעין מהן, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]										◆	■
בין כך ובין כך לא יחזיר, מפני שבית דין נפרעין מהן.	הכמים:										◆	■
במאי עסקינן?											^	◇
אילימא כשחייב מודה?											!	
כי יש בהן אחריות נכסים אמאי לא יחזיר? הא מודה											ז	
ואי כשאין חייב מודה											!	
כי אין בהן אחריות נכסים אמאי יחזיר? נהי דלא גבי ממשעבדי - מבני חרי מגבא גבן											ז	
לעולם כשחייב מודה, והכא היינו טעמא: דחיישינן שמא כתב ללות בניסן, ולא לזה עד תשרי, ואתי למטרף לקוחות שלא כדין.											!	◇
אי הכי, כל שטרי דאתו לקמן ניהוש להו הכי?											ז	
כל שטרי - לא ריעי, הני - ריעי.											!	◇
כותבין שטר ללוה אף על פי שאין מלוה עמו	אלא הא דתנן:										■	◇
לכתחילה היכי כתבינהו? ניהוש שמא כתב ללות בניסן, ולא לזה עד תשרי, ואתי למטרף לקוחות שלא כדין											ז	
בשטרי הקנאה, דהא שעבדי נפשיה.	רב אסי:										!	◇
אי הכי, מתניתין דקתני אם יש בהן אחריות נכסים לא יחזיר ואוקימנא כשחייב מודה, ומשום שמא כתב ללות בניסן ולא לזה עד תשרי ואתי למטרף לקוחות שלא כדין, אמאי לא יחזיר? נחזי, אי בשטר הקנאה - הא שעבדי ליה נפשיה, אי בשטר דלא הקנאה - ליכא למיחש, דהא אמרת כי ליכא מלוה בהדיה לא כתבינן.											ז	◇
אף על גב דשטרי דלאו הקנאה כי ליכא מלוה בהדיה לא כתבינן, מתניתין כיון דנפל ארעא ליה, וחיישינן דלמא אקרי וכתוב.	אמר לו רב אסי:										!	◇
עדיו בחתומיו זכין לו, ואפילו שטרי דלאו הקנאה.	אביי:										!	◇
משום דקשיא ליה: כיון דאמרת בשטרי דלאו הקנאה כי ליתיה למלוה בהדיה לא כתבינן - ליכא למיחש דאקרי וכתוב.											■	
מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים, דייתיקי, מתנה ושוברים - הרי זה לא יחזיר, שמא כתובים היו ונמלך עליהם שלא ליתנם.	אלא הא דתנן:										■	◇
וכי נמלך עליהם מאי הוי? והא אמרת עדיו בחתומיו זכין לן											ז	
הני מילי היכא דקא מטו לידיה, אבל היכא דלא מטו לידיה - לא אמרינן.											!	◇
מצא שטרי חוב, אם יש בהם אחריות נכסים - לא יחזיר.	אלא מתניתין, דקתני:										■	◇
ואוקימנא כשחייב מודה, ומשום שמא כתב ללות בניסן ולא לזה עד תשרי.											■	◇
בשלמא לרב אסי, דאמר בשטרי אקנייתא - מוקי לה בשטרי דלאו אקנייתא, וכדאמרינן. אלא לאביי, דאמר עדיו בחתומיו זכין לו, - מאי איכא למימר?											ז	◇
מתניתין היינו טעמא - דחייש לפרעון ולקנוניא.	אמר לך אביי:										!	◇
ולשמאל, דאמר: לא חיישינן לפרעון ולקנוניא											■	◇
מאי איכא למימר?											ז	
הניחא אי סבר לה כרב אסי, דאמר בשטרי הקנאה - מוקי מתניתין בשטרי דלאו הקנאה, אלא אי סבר כאביי, דאמר עדיו בחתומיו זכין לו מאי איכא למימר?											ז	
שמאל מוקי למתניתין כשאין חייב מודה.	[שמאל]										!	◇
אי הכי, כי אין בהן אחריות נכסים אמאי יחזיר? נהי דלא גבי מן משעבדי, מבני חרי מגבי גבן											ז	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שמואל לטעמיה		!										
שטר חוב שאין בו אחריות נכסים - אין גובה לא ממשעבדי ולא מבני חרי.	דאמר שמואל, אומר היה רבי מאיר:	!	■								◇	
וכי מאחר שאינו גובה אמאי יחזיר?		ז										
לצור על פי צלוחיתו של מלוה.	רבי נתן בר אושעיא:	!									◇	
ונהדריה להו ללוה לצור על פי צלוחיתו של לוה		ז										
לוה הוא דאמר: לא היו דברים מעולם.		!									◇	
מחלוקת בשאין חייב מודה	רבי אלעזר:										■	◇
שטר שאין בו אחריות נכסים - אינו גובה לא ממשעבדי ולא מבני חרי	דרבי מאיר סבר:										■	◇
מגבא גבי.	ורבנן סברי:										■	◇
אבל כשחייב מודה - דברי הכל יחזיר, ולא חיישינן לפרעון ולקנוניא.	[דברי הכל]										■	◇
מחלוקת כשחייב מודה	רבי יוחנן:										■	◇
שטר שאין בו אחריות נכסים - ממשעבדי הוא דלא גבי, אבל מבני חרי מגבא גבי.	דרבי מאיר סבר:										■	◇
ממשעבדי נמי גבי.	ורבנן סברי:										■	◇
אבל כשאין חייב מודה - דברי הכל לא יחזיר, דחיישינן לפרעון.	[דברי הכל]										■	◇
תניא כוותיה דרבי יוחנן, ותיובתא דרבי אלעזר בחדא, ותיובתא דשמואל בתרתי:											■	◇
מצא שטרי חוב ויש בהם אחריות נכסים, אף על פי ששניהם מודים - לא יחזיר לא לזה ולא לזה. אין בהן אחריות נכסים, בזמן שהלוה מודה - יחזיר, אין הלוה מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה, דברי רבי מאיר.	[תניא][רבי מאיר]										■	◇
שטרי שיש בהם אחריות נכסים - גובה מנכסים משועבדים, ושאין בהם אחריות נכסים - גובה מנכסים בני חורין.	שהיה רבי מאיר אומר:										■	
אחד זה ואחד זה גובה מנכסים משועבדים.	הכמים:										■	◇
תיובתא דרבי אלעזר בחדא											ז	
לרבי מאיר שטר שאין בו אחריות נכסים אינו גובה מנכסים משועבדים ולא מנכסים בני חורין, וקאמר בין לרבי מאיר בין לרבנן לא חיישינן לקנוניא	דאמר: [רבי אלעזר]										■	◇
שטר שאין בו אחריות נכסים - ממשעבדי הוא דלא גבי, הא מבני חורין - מגבא גבי. וקתני בין לרבי מאיר בין לרבנן חיישינן לקנוניא	וברייתא קתני:										■	◇
אף על פי ששניהם מודים - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	דקתני:										■	
אלמא: חיישינן לקנוניא.											■	
והא הני תרתי הוא											ז	
חדא הוא, דחד טעם הוא, דמשום דקאמר רבי אלעזר מחלוקת בשאין חייב מודה - הוא מתרץ הכי.											!	
תיובתא דשמואל בתרתי											ז	◇
דהא מוקי מתניתין בשאין חייב מודה.	חדא - כרבי אלעזר:										■	◇
מצא שטר הקנאה בשוק - יחזיר לבעלים, ולא חיישינן לפרעון	וחדא - דאמר שמואל:										■	◇
תיובתא											ז	◇
אף על פי ששניהם מודים - לא יחזיר לא לזה ולא לזה	דקתני הכא:										■	◇
אלמא: חיישינן לפרעון. וכל שכן הכא דלא מודה לזה, דחיישינן לפרעון.											ז	
מאי טעמייהו דרבנן - סברי: אחריות טעות סופר הוא.	שמואל:										!	◇

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
ומי אמר שמואל הכי?	רבא בר איתי לרב אידי בר אבין:									ז		יד
שבח, שפר ושעבוד צריך לימלך?	והאמר שמואל:									ז		יד
לימא מאן דאמר הא לא אמר הא?										ז		יד
לא קשיא: כאן - בשטר הלואה, דלא יהיב אינש זוזי בכדי. כאן - במקח וממכר, דעביד אינש דזבין ארעא ליומיה.										!		יד
כי ההיא דאבוה בר איהי זבין עליתא מאחתיה, אתא בעל חוב טרפא מיניה. אתא לקמיה דמר שמואל.	[אבוה בר איהי]									o		יד
אמר ליה: כתבה לך אחריות?	[שמואל]									o		יד
אמר ליה: לא.	[אבוה בר איהי]									o		יד
אמר ליה: אם כן, זיל לשלמא.	[שמואל]									■		יד
אמר ליה: והא מר הוא דאמר אחריות טעות סופר הוא?	[אבוה בר איהי]									ז		יד
אמר ליה: הני מילי - בשטרי הלואה, אבל בשטרי מקח וממכר - לא, דעביד אינש דזבין ארעא ליומיה.	[שמואל]									!		יד
ראובן שמכר שדה לשמעון באחריות, ובא בעל חוב דראובן וקא טריף ליה מיניה - דינא הוא דאזיל ראובן ומשתעי דינא בהדיה, ולא מצי אמר ליה: לאו בעל דברים דידי את. דאמר ליה: דמפקת מיניה - עלי דידי הדר.	אביי:											יד
אפילו שלא באחריות נמי, דאמר ליה: לא ניחא לי דליהוי לשמעון תרעומת עלי.	איכא דאמרי:											יד
ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות, ויצאו עליה עסיקין. עד שלא החזיק בה - יכול לחזור בו, משהחזיק בה - אינו יכול לחזור בו. דאמר ליה: חייאת דקטרי סברת וקבלת.	ואמר אביי:											יד
מאימתי הוא חזקה?											^	יד:
מכי דייש אמצרי.											!	יד:
אפילו באחריות נמי, דאמר ליה: אחוי טרפך ואשלם לך.	איכא דאמרי:											יד:
איתמר, המוכר שדה לחבירו ונמצאת שאינה שלו, רב אמר: יש לו מעות ויש לו שבח	[רב]										◆	יד:
מעות - יש לו, שבח - אין לו.	שמואל:										◆	יד:
פירש לו את השבח מהו? טעמא דשמואל - משום דלא פירש שבחא, והכא הא פירש לה. או דלמא: טעמיה דשמואל כיון דלית ליה קרקע - מחזי כריבית.	בעו מיניה מרב הונא:										^	יד:
אין ולאן, ורפיא בידיה.	אמר ליה: [רב הונא]										■	יד:
מעות - יש לו, שבח - אין לו, אף על פי שפירש לו את השבח. מאי טעמא? כיון דקרקע אין לו - שחר מעותיו עומד ונוטל.	איתמר, אמר רב נחמן אמר שמואל:										!	יד:
אין מוציאין לאכילת פירות, ולשבח קרקעות, ולמזון האשה והבנות מנכסים משועבדים, מפני תיקון העולם.	איתיביה רבא לרב נחמן:										ז	יד:
ממשעבדי הוא דלא מפקינן, הא מבני חורין - מפקינן.											■	יד:
לשבח קרקעות.	וקתני מיהא:										ז	יד:
מאי לאו בלוקח מגזולן?											ז	יד:
לא, בבעל חוב.	[רב נחמן]										!	יד:
אי בבעל חוב - אימא רישא:											ז	יד:
אין מוציאין לאכילת פירות	[רישא]										■	יד:
ואי בבעל חוב - בעל חוב מי אית ליה פירי?											ז	יד:
בעל חוב גובה את השבח	והאמר שמואל:										■	יד:
שבח - אין, אבל פירות - לא											■	יד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא פשיטא בגזול ונגזל, ומדרישא בגזול ונגזל - סיפא נמי בגזול ונגזל												יד:
מידי אריא? הא כדאיתא והא כדאיתא.	[רב נחמן]											יד:
לשבח קרקעות כיצד? הרי שגזל שדה מחבירו, והרי היא יוצאה מתחת ידו, כשהוא גובה - גובה את הקרן מנכסים משועבדים, ושבה גובה מנכסים בני חורין.	והא לא תני הכי:											יד:
היכי דמי?												יד:
אילימא כדקתני												יד:
גזלן ממאן גביל?												יד:
אלא לאו - כגון שגזל שדה מחבירו, ומכרה לאחר והשביחה.												יד:
לאו תרוצי קא מתרצת? תריץ נמי בבעל חוב.	אמר לך: [רב נחמן]											יד:
לאכילת פירות כיצד? הרי שגזל שדה מחבירו, והרי היא יוצאה מתחת ידו. כשהוא גובה - גובה את הקרן מנכסים משועבדים, ופירות גובה מנכסים בני חורין.	תא שמע:											יד:
היכי דמי?												יד:
אילימא כדקתני												יד:
גזלן ממאן גביל?												יד:
אלא לאו - כגון שגזל שדה מחבירו ומכרה לאחר והשביחה.												יד:
הכא במאי עסקינן - כגון שגזל שדה מחבירו מלאה פירות, ואכל את הפירות, וחפר בה בורות, שיחין ומערות. בא נגזל לגבות קרן - גובה מנכסים משועבדים, בא נגזל לגבות פירות - גובה מנכסים בני חורין.	רבא:											יד:
כגון שנטלו מסיקין, בא נגזל לגבות קרן - גובה מנכסים משועבדים, בא נגזל לגבות פירות - גובה מנכסים בני חורין.	רבה בר רב הונא:											יד:
רבא לא אמר כרבה בר רב הונא, הרי היא יוצאה מתחת ידו - בדינא משמע.												טו:
ורבה בר רב הונא לא אמר כרבא, הרי היא יוצאה מתחת ידו - בעינא משמע.												טו:
לצדיקין קתני: כגון שגזל שדה מחבירו מלאה פירות ואכל את הפירות ומכר את השדה, בא לוקח לגבות קרן - גובה מנכסים משועבדים, בא נגזל לגבות פירות - גובה מנכסים בני חורין.	רב אשי:											טו:
בין לרבא בין לרבה בר רב הונא מלוה על פה הוא, ומלוה על פה אינו גובה מנכסים משועבדים												טו:
הכא במאי עסקינן - כשעמד בדין והדר זבין.												טו:
אי הכי, פירות נמי												טו:
כשעמד בדין על הקרן, ולא עמד בדין על הפירות.												טו:
ומאי פסקא?												טו:
סתמא דמילתא, כי תבע איניש - קרנא תבע ברישא.												טו:
וסבר שמואל לוקח מגזלן לית ליה שבחא?												טו:
והא אמר ליה שמואל לרב חיננא בר שילת:	אמליך וכתוב שופרא, שבחא ופירי.											טו:
במאי?												טו:
אי בבעל חוב												טו:
מי אית ליה פירי?												טו:
בעל חוב גובה את השבח	והאמר שמואל:											טו:
שבח - אין, אבל פירות - לא.												טו:
אלא לאו - בלוקח מגזלן												טו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	--

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
הכא במאי עסקינן - כגון שיש לו קרקע.	רב יוסף:										טו.
וכי מותר ללות סאה בסאה במקום שיש לו קרקע?	אמר ליה אביי:										טו.
התם - הלואה, הכא - זביני.	אמר ליה: [רב יוסף]										טו.
הכא במאי עסקינן - כגון שקנו מידו.	איכא דאמרי, אמר רב יוסף:										טו.
וכי מותר ללות סאה בסאה במקום שקנו מידו?	אמר ליה אביי:										טו.
התם - הלואה, והכא - זביני.	אמר ליה: [רב יוסף]										טו.
בעל חוב גובה את השבח.	גופא, אמר שמואל:										טו.
תדע, שכך כותב לו מוכר ללוקח: אגא איקום ואשפי ואדכי ואמריק זביני אילין, אינון ועמליהון ושבחהון ואיקום קדמך, וצבי זבינא דנן וקבל עלוהי.	רבא:										טו.
אלא מעתה, מתנה דלא כתיב ליה הכי, הכי נמי דלא טריף שבחא?	רב חייא בר אבין לרבא:										טו.
אין.	אמר ליה: [רבא]										טו.
וכי יפה כח מתנה ממכר?											טו.
אין, יפה ויפה.	אמר ליה: [רבא]										טו.
הא מתניתא מסייע ליה למר שמואל, והונא חברין מוקים לה במילי אחרוני.	רב נחמן:										טו.
המוכר שדה לחבירו, והרי היא יוצאה מתחת ידו, כשהוא גובה - גובה את הקרן מנכסים משועבדים, ושבח גובה מנכסים בני חורין.	דתניא:										טו.
והונא חברין מוקים לה במילי אחרוני - בלוקח מגזלן.	והונא חברין										טו.
המוכר שדה לחבירו והשביחה, ובא בעל חוב וטרפה. כשהוא גובה, אם השבח יותר על היציאה - נוטל את השבח מבעל הקרקע, והיציאה מבעל חוב. ואם היציאה יתירה על השבח - אין לו אלא הוצאה שיעור שבח מבעל חוב.	תניא אידך:										טו.
והא, שמואל במאי מוקים לה?											טו.
אי בלוקח מגזלן											טו.
קשיא רישא											טו.
לוקח מגזלן לית ליה שבחא.	דאמר שמואל:										טו.
אי בבעל חוב											טו.
קשיא רישא וסיפא											טו.
בעל חוב גובה את השבח	דאמר שמואל:										טו.
איבעית אימא בלוקח מגזלן, כגון שיש לו קרקע. אי נמי - בשקנו מידו.											טו.
איבעית אימא: בבעל חוב, ולא קשיא: כאן - בשבח המגיע לכתפים, כאן - בשבח שאינו מגיע לכתפים.											טו.
והא מעשים בכל יום, וקא מגבי שמואל אפילו בשבח המגיע לכתפים											טו:
לא קשיא: הא - דמסיק ביה כשיעור ארעא ושבחא, הא - דלא מסיק ביה אלא כשיעור ארעא, דיהיב ליה שבחיה ומסליק ליה.											טו.
הניחא למאן דאמר: אי אית ליה זוזי ללוקח - לא מצי מסליק ליה לבעל חוב - שפיר, אלא למאן דאמר: כי אית ליה זוזי ללוקח - מצי מסליק ליה לבעל חוב, נימא ליה: אילו הוה לי זוזי - הוה מסלקונך מכולה ארעא, השתא דלית לי זוזי - הב לי גרבא דארעא בארעא שיעור שבחא?											טו.
הכא במאי עסקינן - כגון שעשאו אפותיקי, דאמר ליה לא יהא לך פרעון אלא מזו.											טו.
הכיר בה שאינה שלו ולקחה. אמר רב: מעות - יש לו, שבח - אין לו.	[רב]										טו.
אפילו מעות אין לו.	שמואל:										טו.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
במאי קמפלגי?											טו		
אדם יודע שקרקע אין לו, וגמר ונתן לשום פקדון.	רב סבר:									!	◇	טז	
ונימא ליה לשום פקדון										ז		טז	
סבר: לא מקבל.										!		טז	
אדם יודע שקרקע אין לו, וגמר ונתן לשום מתנה.	שמואל סבר:										!	◇	טז
ונימא ליה לשום מתנה										ז		טז	
כסיפא ליה מילתא.										!		טז	
והא פליגי ביה חדא זימנא											ז	טז	
המקדש את אחותו, רב אמר: מעות חוזרין	דאיתמר: [רב]										◇	טז	
מעות מתנה.	שמואל:										◇	טז	
מעות חוזרין, אדם יודע שאין קידושין תופסין באחותו, וגמר ונתן לשום פקדון.	רב:										◇	טז	
ונימא לה לשום פקדון										ז	ז	טז	
סבר: לא מקבלה מיניה.										!	ז	טז	
מעות מתנה, אדם יודע שאין קידושין תופסין באחותו, וגמר ונתן לשום מתנה.	שמואל:										ז	טז	
ונימא לה לשום מתנה										ז	ז	טז	
כסיפא לה מילתא.										!	ז	טז	
צריכא, דאי איתמר בהא - בהא קאמר רב, דלא עבדי אינשי דיהבי מתנות לנוכראה. אבל גבי אחותו - אימא מודה ליה לשמואל. ואי איתמר בהך - בהך קאמר שמואל, אבל בהא - אימא מודה ליה לרב, צריכא.											!	◇	טז
בין לרב דאמר פקדון, בין לשמואל דאמר מתנה, האי לארעא במאי קא נחית, ופירות היכי אכיל?											ז	◇	טז
סבר: אנא אחות לארעא, ואיעביד ואיכול בגויה, כי היכי דהוה קא עביד איהו. לכי אתי מריה דארעא, זוזאי נהו, לרב דאמר פקדון - פקדון, לשמואל דאמר מתנה - מתנה.										!		◇	טז
הלכתא, יש לו מעות ויש לו שבת, ואף על פי שלא פירש לו את השבת. הכיר בה שאינה שלו, ולקחה, מעות - יש לו, שבת - אין לו. אחריות טעות סופר הוא, בין בשטרי הלואה בין בשטרי מקח וממכר.	רבא:											◇	טז
חזר ולקחה מבעלים הראשונים מהו?	בעא מיניה שמואל מרב:											◇	טז
מה מכר לו ראשון לשני - כל זכות שתבא לידו.	אמר ליה: [רב]										!	◇	טז
מאי טעמא?												◇	טז
ניחא ליה דלא נקרייה גולנא	מר זוטרא:										!	◇	טז
ניחא ליה דליקו בהמנותיה.	רב אשי:										!	◇	טז
מאי בינייהו?											ז	טז	
איכא בינייהו דמית לוקח.										!		טז	
מאן דאמר ניחא ליה דלא לקרייה גולנא - הא מית ליה.											!	טז	
ומאן דאמר ניחא ליה דליקום בהמנותיה - בהדי בני נמי ניחא ליה דליקום בהמנותיה.											!	טז	
סוף סוף קרו ליה בני לוקח גולנא											ז	טז	
אלא, איכא בינייהו דמית גולן.										!		טז	
מאן דאמר ניחא ליה לאיניש דלא לקרייהו גולן - הא מית ליה.											!	טז	
למאן דאמר ניחא ליה דליקום בהמנותיה - הכי נמי, אף על גב דמית, ניחא ליה דליקום בהמנותיה											!	טז	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סוף סוף קרו לבניה בני גולנא												טז.
אלא, איכא בינייהו דיהבה במתנה.											!	טז.
מאן דאמר ניהא ליה דליקום בהמנותיה											!	טז.
מאן דאמר ניהא ליה דלא נקריוהו גולנא - אמר ליה: מאי גולנא מינד?											!	טז.
פשיטא: זבנה, אורתה ויהבה במתנה - לאו לאוקמה קמי לוקח קא בעי. נפלה ליה בירושה - ירושה ממילא היא, ולא אוהו קא טרח אבתרה. גבי אוהו בחובו, חזינא: אי אית ליה ארעא אחריתי, ואמר - האי בעינא - לאוקמה קמיה לוקח קא בעי, ואי לא - זוזי הוא דבעי אפרועי.												טז.
יהבה נהליה במתנה - פליגי בה רב אחא ורבינא. חד אמר: מתנה כירושה, דהא ממילא.	[חד:רב אחא/רבינא]										◇	טז.
מתנה כמכר, דאי לאו דטרח וארצי קמיה - לא הוי יהיב ליה מתנה, להכי טרח וארצי קמיה, כי היכי דליקום בהמנותיה.	[חד:רב אחא/רבינא]										◇	טז.
ועד אימת ניהא ליה דליקום בהמנותיה?											^	טז.
עד שעת העמדה בדין.	רב הונא:										!	טז.
עד דמטא אדרכתא לידיה.	חייא בר רב:										!	טז.
עד דמתחלן יומי אכרותא.	רב פפא:										!	טז.
מכדי, האי לוקח במאי קני להאי ארעא - בהאי שטרא, האי שטרא חספא בעלמא הוא	מתקיף לה רמי בר חמא:										?	טז.
תהא במאמינו, בההוא הנאה דלא קאמר ליה מיד, וקא סמיך עליה - טרח ומייתי ליה, גמר ומקני ליה.	אמר ליה רבא:										!	טז.
מה שאירש מאבא מכור לך מה שתעלה מצודתי מכור לך - לא אמר כלום. מה שאירש מן אבא היום מכור לך, מה שתעלה מצודתי היום מכור לך - דבריו קיימין	מתיב רב ששת:										?	טז.
הא גברא והא תיובתא	רמי בר חמא:										o	טז.
גברא קא חזינא, ותיובתא לא קא חזינא. הכא - סמכא דעתיה, והכא - לא סמכא דעתיה. הכא סמכא דעתיה - דאזיל טרח ומייתי ליה, כי היכי דלא נקרייה גולנא, הכא לא סמכא דעתיה.	רבא:										!	טז.
שלחיה לקמיה דרבי אבא בר זבדא											o	טז.
זו אינה צריכה לפנים.	אמר להו: [רבי אבא בר זבדא]										!	טז.
זו צריכה לפנים ולפני לפנים, הכא - סמכא דעתיה, והכא - לא סמכא דעתיה.	רבא:										!	טז.
הוה עובדא בפומבדיתא ואותביה.											o	טז.
זו אינה צריכה לפנים.	אמר להו רב יוסף:										!	טז.
צריכה לפנים ולפני לפנים, הכא - סמכא דעתיה, הכא - לא סמכא דעתיה.	ואמר ליה אביי:										!	טז.
ומאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?											?	טז.
סיפא מה שאירש מאבא היום - משום כבוד אביו, מה שתעלה מצודתי היום - משום כדי חייו.	רבי יוחנן:										!	טז.
האומר לחברו שדה שאני לוקח, לכשאקנה קנויה לך מעכשיו - קנה.	רב הונא אמר רב:											טז:
מסתברא מלתא דרב בשדה סתם, אבל בשדה זו - לא, מי יימר דמובין לה ניהליה? והאלהים, אמר רב אפילו בשדה זו.	רבא:											טז:
מכדי, רב כמאן אמרה לשמעתי - כרבי מאיר	[רבא]											טז:
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם	דאמר: [רבי מאיר]											טז:
האומר לאשה התקדשי לי לאחר שאתגיירי לאחר שתתגיירי לאחר שאשתחרר לאחר שתשתחררי לאחר שימות בעליך לאחר שיחלוץ לך יבמיך לאחר שתמות אחותיך - אינה מקודשת	דתניא: [ת"ק]										◇	טז:
מקודשת.	רבי מאיר:										◇	טז:
והא אשה כשדה זו דמיא, ואמר רבי מאיר מקודשת.												טז:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המוצא שטר הקנאה בשוק - יחזירו לבעלים, דאי משום דכתב ללות ולא ליה - הא שעבד נפשיה, ואי משום פרעון - לא חיישינן לפרעון, דאם איתא דפרעיה - מקרע הוה קרע ליה.	שמואל:											◇
אבא מן ספרי דייני דמר שמואל הוה, והוינא כבר שיתא כבר שבע, ודכרנא הווו מכרוזי ואמרו: הני שטרי אקנייתא דמשתכחי בשוקא - נהדרניהו למרייהו	רב נחמן:										○	◇
כל מעשה בית דין - הרי זה יחזיר	רב עמרם אף אנן תנינא:											◇
אלמא: לא חיישינן לפרעון.												◇
מתניתין בשטרי חלטאתא ואדרכתא, דלאו בני פרעון נינהו.	אמר ליה רבי זירא:											◇
והני לאו בני פרעון נינהו?	רבא:											◇
שומא הדר עד תריסר ירחי שתא.	והא אמרי נהרדעי:											◇
אנא מנהרדעא אנא, וסבירא לי דשומא הדר לעולם.	ואמר אמיר:											◇
התם היינו טעמא, דאמרי: איהו הוא דאפסיד אנפשיה, דבעידנא דפרעיה אבעי ליה למקרעיה לשתריה, אי נמי - למכתב שטרא אחרנא עילויה. דמדינא ארעא לא בעיא למיהדר, ומשום (דברים ו') ועשית הישר והטוב בעיני ה' הוא דאמור רבנן תהדר, הלכך מרישא הוא דקא זבין, איבעי ליה למכתב שטר זביני. גבי שטר חוב מאי איכא למימר? אם איתא דפרעיה איבעי ליה למיקרעיה לשתריה. אימור, אשתמוטי קא משתמיט ליה, דאמר ליה: למחר יהבנא לך, דהשתא ליתיה גבאי. אי נמי - אפשיטי דספרא זייר ליה.	אלא אמר רבא:											◇
המוצא שטר חוב בשוק, אף על פי שכתוב בו הנפק - לא יחזירו לבעלים. לא מיבעיא היכא דלא כתוב בו הנפק - דאיכא למימר כתב ללות ולא ליה, אלא אפילו כתוב בו הנפק, ומאי ניהו - דמקום, לא יחזיר, דחיישינן לפרעון.	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:											◇
כל מעשה בית דין הרי זה יחזיר	איתיביה רבי ירמיה לרבי אבהו:											◇
ירמיה ברי, לא כל מעשה בית דין שוים, אלא כגון שהחזוק כפרן.	אמר ליה: [רבי אבהו]											◇
ומשום דהחזוק כפרן חזא זמנא, תו לא פרע כלל?	רבא:											◇
מתניתין בשטר חלטאתא ואדרכתא, וכדרי זירא.	אלא אמר רבא:											◇
וכפרן, הואיל ואתא לידן נימא ביה מלתא.	[רבא]											◇
אמרו לו צא תן לו ואמר: פרעתי - נאמן. בא מלוה לכתוב - אין כותבין ונותנין לו. חייב אתה ליתן לו, ואמר: פרעתי - אינו נאמן. בא מלוה לכתוב - כותבין ונותנין לו.	דאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:											◇
בין צא תן לו בין חייב אתה ליתן לו ואמר פרעתי - נאמן. בא מלוה לכתוב - אין כותבין ונותנין לו. אלא, אי איכא לפלוגי - הכי הוא דאיכא לפלוגי. אמרו לו צא תן לו ואמר פרעתי, והעדים מעדיין אותו שלא פרעו - הוחזק כפרן לאותו ממן. חייב אתה ליתן לו ואמר פרעתי, והעדים מעדיין אותו שלא פרע, וחזר ואמר פרעתי - לא הוחזק כפרן לאותו ממן. מאי טעמא - אשתמוטי הוא קא משתמיט מיניה, סבר: עד דמעיינו בי רבנן בדיני.	רב זביד משמיה דרב נחמן:											◇
מנה לי בידך, והלה אומר: אין לך בידי כלום, והעדים מעדיים אותו שיש לו, וחזר ואמר: פרעתי - הוחזק כפרן לאותו ממן.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											◇
כי הא דשבתאי בריה דרבי מרינוס כתב לה לכלתיה איצטלא דמילתא בכתובתה, וקבלה עליה. אירכס כתובתה. אמר לה: לא היו דברים מעולם. אתו סהדי ואמרי: אין, כתב לה. לסוף אמר להו: פרעתי. אתא לקמיה דרבי חייא	אמר ליה: [רבי חייא]											◇
הוחזקת כפרן לאותה איצטלא.												◇
היה חייב לחבירו שבועה, ואמר נשבעתי והעדים מעדיין אותו שלא נשבע - הוחזק כפרן לאותה שבועה.	רבי אבין אמר רבי אלעא אמר רבי יוחנן:											◇
אמרוה קמיה דרבי אבהו.												◇
מסתברא מלתא דרבי אבין - שנתחייב שבועה בבית דין, אבל חייב עצמו שבועה - נאמן, עביד איניש דמקרי ואמר.	אמר להו: [רבי אבהו]											◇
אהדרוה קמיה דרבי אבין												◇
אנא נמי בבית דין אמרי.	אמר להו: [רבי אבין]											◇

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה חייב להחזירו שבועה בבית דין, ואמר נשבעתי, והעדים מעידין אותו שלא נשבע - הוחזק כפרן לאותה שבועה.	איתמר נמי, אמר רבי אבין אמר רבי אלעא אמר רבי יוחנן.											יז
המוצא שטר חוב בשוק וכתוב בו הנפק, וכתוב בו זמנו, בו ביום - יחזירו לבעלים. אי משום כתב ללות ולא לזה - הא כתוב בו הנפק, אי משום פרעון - לפריעה בת יומא לא חיישינן.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:											יז
מי אמר רבי יוחנן הכי?	רבי זירא לרבי אסי:											יז
שטר שלוחה בו ופרעו - אינו חוזר ולוה בו, שכבר נמחל שיעבודו.	הא את הוא דאמרת משמיה דרבי יוחנן:											יז
אימת?												יז
אילימא למחר וליומא הרא												יז
מאי אריא שכבר נמחל שיעבודו? תיפוק ליה דהוה ליה מוקדם												יז
שטרי חוב המוקדמין - פסולין.	ותנן:											יז
אלא לאו - ביומיה												יז
אלמא: פרעי אינשי ביומיה												יז
מי קא אמינא דלא פרעי כלל? דלא שכיחי אינשי דפרעי ביומיה קא אמינא.	אמר ליה: [רב אסי]											יז
כשחייב מודה.	רב כהנא											יז
אי הכי מאי למימרא?												יז
מהו דתנימא: האי מפרע פריעה, והאי דקא אמר לא פרעתי - משום דקבעי מהדר למזפא ביה זמנא אחריתי, ולפשיטי דספרא חייש, קא משמע לן דאם כן מלוה גופיה לא שבק, סבר: שמעי בי רבנן ומפסדי לי.												יז
מאי שנא מהא, דתנן:												יז
מצא שטר חוב, אם יש בהן אחריות נכסים - לא יחזיר	[תנן]											יז
ואוקימנא כשחייב מודה, ומשום שמא כתב ללות בניסן ולא לזה עד תשרי, ואתי למטרף לקוחות מניסן ועד תשרי שלא כדון. ולא אמרינן דאם כן מלוה גופיה לא שבק, דאמר ליה: כתוב שטרא אחריןא בתשרי דדלמא שמעי רבנן ומפסדי לי.												יז
התם משום דאית ליה רווחא, דקא טריף לקוחות מניסן ועד תשרי - מינח ניחא ליה, ולא אמר ולא מידי. הכא, כיון דלית ליה רווחא, דסוף סוף שטרא האידינא כתיב, מאי איכא דקטריף לקוחות - בשטר שנמחל שיעבודו לא שבק.	אמרי:											יז
הטוען אחר מעשה בית דין - לא אמר כלום. מאי טעמא - כל מעשה בית דין כמאן דנקיט שטרא בידיה דמי.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											יז
ולא משנתניו היא זו	רבי חייא בר אבא לרבי יוחנן:											יז
הוציאה גט ואין עמו כתובה - גובה כתובתה	[תנן]											יז
אי לאו דללאי לך חספא, לא משכחת מרגניתא תותה.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											יז
מאי מרגניתא? דלמא במקום שאין כותבין כתובה עסקינן, דגט היינו כתובתה. אבל במקום שכותבין כתובה, אי נקיטא כתובה - גביא, אי לא - לא גביא.	אביי:											יז
לאו מלתא היא דאמרי. דאי סלקא דעתך במקום שאין כותבין כתובה עסקינן, אבל במקום שכותבין כתובה, אי נקיטא כתובה - גביא, אי לא - לא גביא, אלמנה מן האירוסין במאי גביא? בעדי מיתת בעל - לטעון ולימא: פרעתי.	הדר אמר אביי:											יז
וכי תימא: הכי נמי												יז
אם כן מה הועילו חכמים בתקנתן?												יז
ואלמנה מן האירוסין דאית לה כתובה מנא לן?	מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי:											יז
אילימא מהא דתנן:												יז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נתארמלה או נתגרשה, בין מן האירוסין ובין מן הנישואין - גובה את הכל.	[תנן]	◊										
דלמא היכא דכתב לה		ז										
וכי תימא: מאי למימרא		ז										
לאפוקי מדרבי אלעזר בן עזריה		!										
שלא כתב לה אלא על מנת לכנסה	דאמר: רבי אלעזר בן עזריה	!	■									
אצטריכא ליה.		!										
גובה את הכל	דיקא נמי, דקתני:	■	■									
אי אמרת בשלמא דכתב לה - היינו דקא תני גובה את הכל, אלא אי אמרת דלא כתב לה - מאי גובה את הכל? מנה ומאתים הוא דאית לה.		■										
אשתו ארוסה, לא אונן ולא מטמא לה, וכן היא לא אוננת ולא מטמאה לו, מתה - אינו יורשה, מת הוא - גובה כתובתה.	ואלא מדתני רב חייא בר אמי:								!			
דלמא דכתב לה.		ז										
וכי תימא: דכתב לה מאי למימרא		ז										
מתה אינו יורשה איצטריכא ליה		!										
אלא, אביי מגופה דמתניתין קא הדר ביה. דאי סלקא דעתך במקום שאין כתבין כתובה עסקינן, דגט היינו כתובתה - אטו גט מנה מאתים כתיב ביה?									!			
וכי תימא: כיון דתקינן רבנן למגבא לה - כמאן דכתיב ביה דמי									ז			
לטעון ולימא: פרעת.									!			
וכי תימא: דאמרינן ליה אי פרעתה - איבעי לך למיקרעיה		ז										
אמר לן: לא שבקתן, אמרה: בעינא לאנסובי ביה.		!										
וכי תימא: אמרינן ליה איבעי לך למיקרעיה ומכתב אנביה: גיטא דנן דקרעוהו, לא משום דגיטא פסולה הוא, אלא כי היכי דלא תגבי ביה זמנא אחרית		ז										
אטו כל דמגבי בבי דינא מגבי?		!										
מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים, דייתיקי, מתנה ושוברין - הרי זה לא יחזור, שאני אומר: כתובין הוין, ונמלך עליהן שלא לתנן.												■
טעמא - דנמלך שלא לתנן, הא אמר תנו - נותנין, ואפילו לזמן מרובה.												◊
המביא גט ואבד הימנו, מצאו לאלתר - כשר, אם לאו - פסול	ורמינהו:								ז			◊
לא קשיא, כאן - במקום שהשיירות מצויות, כאן - במקום שאין השיירות מצויות.	רבה:								!			◊
ואפילו במקום שהשיירות מצויות - והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת. דאי לא תימא הכי - קשיא דרבה אדרבה.												◊
דההוא גיטא דאשתכח בי דינא דרב הונא, דהוה כתוב ביה: בשוירי מתא דעל רכיס נהרא.									○			◊
חיישינן לשני שוירי.	רב הונא:								■	■		◊
פוק עיין בה, דלאורתא בעי מינך רב הונא.	רב חסדא לרבה:	○										◊
נפק דק ואשכח		○										◊
כל מעשה בית דין - הרי זה יחזור.	דתנן:	○										◊
והא בי דינא דרב הונא דכי מקום שהשיירות מצויות דמי, וקא פשיט רבה דיחזור.												◊
אלמא: אי הוחזקו שני יוסף בן שמעון - אין, אי לא - לא.												◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
עבד רבה עובדא בי כיתנא דפומבדיתא כשמעתי.												o	ית:		
היכא דמזבני כיתנא, והוא שלא הוחזקו, אף על גב דשכיחין שיירתא.	איכא דאמרי:											■	ית:		
היכא דתרו כיתנא, ואף על גב דהוחזקו, דלא שכיחא שיירות.	איכא דאמרי:											■	ית:		
רבי זירא רמי מתניתין אבריייתא ומשני:	[רב זירא]												o	ית:	
המביא גט ואבד הימנו, מצאו לאלתר - כשר, ואם לאו - פסול.	תנן:											■	o	ית:	
מצא גט אשה בשוק, בזמן שהבעל מודה - יחזיר לאשה, אין הבעל מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	ורמינהי:											■	o	ית:	
בזמן שהבעל מודה - יחזיר לאשה, ואפילו לזמן מרובה.	קתני מיהת:											o	ית:		
ומשני: כאן - במקום שהשיירות מצויות, וכאן - במקום שאין השיירות מצויות.	[רב זירא]											!	o	ית:	
והוא שהוחזקו דלא נהדר, והיינו דרבה.	איכא דאמרי:											■	o	ית:	
אף על גב דלא הוחזקו לא נהדר, ופליגא דרבה.	איכא דאמרי:											■	o	ית:	
בשלמא רבה לא אמר כרבי זירא - מתניתין אלימא ליה לאקשווי. אלא רבי זירא, מאי טעמא לא אמר כרבה?												o	ית:		
מי קא תני: הא אמר תנו - נותנין ואפילו לזמן מרובה? דלמא הא אמר תנו - נותנין, ולעולם כדקיימא לן - לאלתר.	אמר לך: [רבי זירא]											!	o	ית:	
למאן דאמר לרבי זירא במקום שהשיירות מצויות ואף על גב שלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון, ופליגא דרבה, במאי קא מיפלגי?												^	o	ית:	
דקתני כל מעשה בית דין הרי זה יחזיר דאשתכח בבית דין עסקינו, ובית דין במקום שהשיירות מצויות, והוא שהוחזקו - לא יחזיר, לא הוחזקו - יחזיר.	רבה סבר:											■	!	o	ית:
מי קתני כל מעשה בית דין שנמצאו בבית דין? כל מעשה בית דין יחזיר קתני, ולעולם דאשתכח אבראי.	ורבי זירא אמר לך:											■	!	o	ית:
כגון דקא אמרי עדים: מעולם לא חתמנו אלא על - גט אחד של יוסף בן שמעון.	רבי ירמיה:												!	o	ית:
אי הכי, מאי למימרא?												o	ית:		
מהו דתימא: ליחוש דלמא אתרמי שמא כשמא, ועדים כעדים - קא משמע לן.												!	o	ית:	
כגון דקא אמר נקב יש בו בצד אות פלונית.	רב אשי:												!	o	ית:
ודוקא בצד אות פלונית, אבל נקב בעלמא - לא.												■	ית:		
רב אשי מספקא ליה: סימנים, אי דאורייתא אי דרבנן.	[רב אשי]											■	ית:		
רבה בר בר חנה אירכס ליה גיטא בי מדרשא. אמר: אי סימנא - אית לי בגויה, איהדרוה ניהליה.	[רבה בר בר חנה]												o	ית:	
אמר: לא ידענא אי משום סימנא איהדרוה ניהלי, וקא סברי: סימנין דאורייתא. אי משום טביעות עינא איהדרוה ניהלי, ודוקא - צורבא מדרבנן, אבל איניש דעלמא - לא.	[רבה בר בר חנה]											■	o	ית:	
מצא גט אשה בשוק, בזמן שהבעל מודה - יחזיר לאשה, אין הבעל מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	גופא:											■	o	ית:	
בזמן שהבעל מודה - מיהא יחזיר לאשה, וליחוש שמא כתב ליתן בניסן, ולא נתן לה עד תשרי, ואזל בעל זבין פירי מניסן ועד תשרי, ומפקא לגיטא דכתב בניסן ואתיא למטרף לקוחות שלא כדין												o	ית:		
הניחא למאן דאמר כיון שנתן עיניו לגרשה שוב אין לבעל פירות - שפיר												!	ית:		
אלא למאן דאמר יש לבעל פירות עד שעת נתינה, מאי איכא למימר?												o	ית:		
כי אתיא למטרף אמרינן לה: אייתי ראייה אימת מטא גיטא לידך.												!	ית:		
ומאי שנא משטרי חוב?												o	ית:		
מצא שטר חוב, אם יש בהן אחריות נכסים - לא יחזיר	דתנן:											o	ית:		

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
ואוקימנא כשחייב מודה, ומשום שמא כתב ללוות בניסן ולא לזה עד תשרי, וקא טריף לקוחות שלא כדון.												◇	יט.
התם נמי ליהדר, וכי אתי למטרף - נימא ליה: אייתי ראיא אימת מטא שטר חוב לידך.												◇	יט.
הכא, גבי גט אשה, אתי לוקח ותבעה. אמר: האי דהדרוה ניהלה רבנן לגיטא - משום דלא תעגין ותיתיב, השתא דקא אתיא למטרף - תיזיל ותיתי ראיא אימת מטא גיטא לידה. הכא, גבי שטר חוב, לא אתי לוקח ותבע, מדאדהדרוה ניהליה רבנן לשטר חוב - פשיטא, למאי הלכתא אדהדרוה ניהליה - למטרף הוא, שמע מינה קמו רבנן במילתא, ומקמי דידי מטא שטרא לידיה.	אמרין:											◇	יט.
שחרורי עבדים וכו'.												■	יט. <
מצא שטר שחרור בשוק, בזמן שהרב מודה - יחזיר לעבד, אין הרב מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	תנו רבנן:											■	יט.
בזמן שהרב מודה מיהא - יחזיר לעבד, ואמאי? נחוש שמא כתב ליתן לו בניסן, ולא נתן לו עד תשרי, ואול עבדא וקנה נכסין מניסן ועד תשרי, ואזיל הרב וזבניהו, ומפיק ליה לשחרור דכתב בניסן, וקא טריף לקוחות שלא כדון.												◇	יט.
הניחא למאן דאמר זכות הוא לעבד שיוצא מתחת רבו לחירות, וכאביי דאמר עדין בחתומו זכין ליה - שפיר.												!	יט.
אלא למאן דאמר חוב הוא לעבד שיוצא מתחת רבו לחירות, מאי איכא למימר?												◇	יט.
דכי אתי למטרף אמרינן ליה: אייתי ראיא אימת מטא שחרור לידך.												!	יט.
דייתיקי מתנה וכו'.												■	יט. <
איזו היא דייתיקי - דא תהא למיקם ולהיות, שאם מת - נכסיו לפלוני. מתנה, כל שכתוב בו מהיום ולאחר מיתה.	תנו רבנן:											◇	יט.
אלמא: אי כתיבא מהיום ולאחר מיתה - הוא דקני, ואי לא - לא קני.												◇	יט.
הכי קאמר: איזו היא מתנת בריא שהיא כמתנת שכיב מרע, דלא קני אלא לאחר מיתה - כל שכתוב בה מהיום ולאחר מיתה.	אביי:											!	יט.
טעמא דלא אמר תנו, הא אמר תנו - נותנין.												■	יט.
מצא דייתקאות, אפותיקאות ומתנות, אף על פי ששניהם מודין - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	ורמינהו:											◇	יט.
לא קשיא, הא - בבריא, והא - בשכיב מרע:	רבי אבא בר ממל:											!	יט.
מתניתין דקתני הא אמר תנו נותנין - בשכיב מרע, דבר מהדר הוא, דאמרינן: מאי איכא למימר, דלמא כתבה מעיקרא להאי, ואמליך ולא יהבה ניהליה, והדר כתבה לאיניש אחרינא ויהביה ניהליה - השתא קא הדר ביה מההוא דיהבה ניהליה. אי במתנת בריא יהבה ליה - לית ליה פסידא, דכי נפקא תרתי - בתרייתא זכי, דהא הדר ביה מקמייתא. אי במתנת שכיב מרע נמי יהבה ניהליה - לית בה פסידא, דבתרייתא זכי, דקא הדר ביה מקמייתא.												!	יט.
כי קתני בברייא אף על פי ששניהם מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה - בבריא, דלאו בר מהדר הוא, דאמרינן: דלמא כתבה להאי מעיקרא, ואמליך ולא יהבה ליה, והדר כתבה לאיניש אחרינא ויהבה ליה, השתא קא הדר ביה מההוא דיהבה ליה, וסבר: מהדר - לא מציעא דהרנא בי, אימר להו דאנא להאי יהבתא, וניהדרו ניהליה כתבא, כי היכי דכי מפיק האי כתבא דקדים - זכה ביה הוא. אלא אמרינן ליה אנן: האי כתבא, לא יהבינן ליה להאי, דלמא מכתב כתבת, מיהב לא יהבת ניהליה, ויהבתה לאיניש אחרינא וקא הדרת ביה. אי לא יהבתה לאיניש אחרינא וקא בעית דתבתה להאי - כתיב ליה השתא כתבא אחרינא ויהביה ניהליה, דאי יהבת לאיניש אחרינא - לית בה פסידא, דקדים זכי.												!	יט.
והא אידי דייתקאות קא תני	מתקיף לה רב זביד:											◇	יט.
הא והא בשכיב מרע, ולא קשיא: הא - ביה, והא - בבריה:	אלא אמר רב זביד:											!	יט.
מתניתין דקא אמר תנו נותנין - בדידה, דבר מהדר הוא. דאמרינן: אי נמי יהבה לאיניש אחרינא - לית בה פסידא, דקא ובתרא - בתרא זכי, דהא הדר ביה מקמא.												!	יט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כי קא תני בברייתא אף על פי ששניהם מודים, לא יחזיר לא לזה ולא לזה - בבריה. דאמרינן: דלמא כתב אבוה להאי, ואמליך ולא יהביה ניהליה. ובתר אבוה כתב איהו לאיניש אחרינא, ויהבה ליה. והשתא קא הדר ביה מההוא, סבר: מהדר לא מצינא הדרנא בי, אימר להו דאבא יהבה ליה להאי, ונתבו ליה כתביה וניזיל ונפיק מיניה - דהוא זכי, ונפלוג בהדיה. הלכך אמרינן ליה אנן: האי כתבא לא יהבינן ליה להאי, דדלמא מכתב כתביה אבוה, מיהב לא יהבה ליה, ויהבתיה את לאיניש אחרינא וקא הדרת ביה. אלא אי קושטא קא אמרת דיהב ליה אבוך - זיל את השתא כתיב ליה שטרא אחרינא דאי נמי לא יהבה ליה אבוה, וכתבתיה את לאיניש אחרינא - לית בה פסידא, דקמא ובתרא - קמא זכי.												יש:	
מצא שובר, בזמן שהאשה מודה - יחזיר לבעל, אין האשה מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	תנו רבנן:												יש:
בזמן שהאשה מודה מיהת - יחזיר לבעל, וליחוש דלמא כתבה ליתן בניסן, ולא נתנה עד תשרי, ואזלה זבנתה לכתובה בטובת הנאה מניסן עד תשרי, ומפיק ליה לשובר דכתיב בניסן, ואתא למטרף לקוחות שלא כדין													יש:
שמע מינה איתא לדשמואל.	רבא:												כ.
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, ואפילו יורש מוחל.	דאמר שמואל:												כ.
אפילו תימא ליתיה לדשמואל, הכא במאי עסקינן - בששטר כתובה יוצא מתחת ידה.	אביי:												כ.
אי משום שטר כתובה - חיישינן לשתי כתובות.	ורבא אמר:												כ.
חדא, לשתי כתובות לא חיישינן. ועוד, שובר בזמנו טריף.	ואביי אמר:												כ.
אביי לטעמיה													כ.
עדיו בחתומיו זכין לו.	דאמר: [אביי]												כ.